

[Poul Møller.]

skatteborgerne i hvert fald havde det måske været bedre, om man ikke havde skønnet så ofte og så ensidigt galt til den side, finansministeren har skønnet, for nu er de kommet af med de mange penge, nu skal de have at vide, at faktisk har de ikke krav på at få dem tilbage, og det har de vel juridisk heller ikke krav på.

Om nedslagsbeløbene for indkomststigninger siger den højtærede finansminister, at spørgsmålet står åbent. Men det, som er problemet ved en sammenligning mellem vort skattereformlforslag, hvor vi ophæver nedslaget, og det forslag, der foreligger her, er, at i sidste uge sagde man til os: når I arbejder med 16 pct. og vi arbejder med 24 pct., må I huske på, at vi laver 30 pct. nedslag, og så bliver det stort set det samme for indkomststigningen — men det holder selvfølgelig ikke stik, hvor vi arbejder med 16 pct. og regeringen arbejder med 32 pct. Sandheden er jo, at hvis regeringen vil ophæve nedslagsreglen, bør borgerne dog vide i år, hvordan det går med de indkomststigninger, de nu indtjener, om de bliver beskattet fuldt ud med de 32 pct. og den fulde kommuneskat på omkring 20 pct. og folkepensionsbidrag, eller om borgerne også kan regne med for det ekstraarbejde, de i år udfører, at få et 30 pct. nedslag for statskattens vedkommende. Det var derfor, vi i sin tid — og jeg tror endda, det var på den højtærede finansministers råd — gennemførte lovgivningen på den måde, at man på det tidspunkt, man indtjente sin øgede indkomst, vidste, at man fik 30 pct. nedslag. Det er denne viden, jeg synes vi skulle se at tilvejebringe under udvalgsbehandlingen. Der kunne ikke ske noget ved, at de bestemmelser, vi har haft tidligere på dette område, overføres, således at vi får nedslagsreglen også for de indtægter, der indtjenes i år. Det må så betyde, at hvis vi gennemfører en overgang til et andet skattereformlprincip, som den højtærede finansminister var inde på, må man naturligvis lave en glidende overgang, således at man ikke berøver nogle af de mennesker den fordel, de har af det nuværende nedslagsbeløb.

Jeg takker den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen, fordi han lovede mig en grundig og

omgående behandling i de udvalg, der er nedsat om vore spareforslag. Det skal også være omgående, for at det kan få nogen virkning for de skatter, vi nu skal gennemføre. Jeg takker altså og håber, at denne velvilje nu også vil vise sig i praksis.

Alfred Jensen: Jeg hørte også med interesse på finansministerens udtalelse om børnetilskuddenes placering i den almindelige udskrivningslov, og jeg er naturligvis også noget beroliget ved, at finansministeren er enig med os, der har betænkeligheder. Jeg kunne have ønsket, at vi også havde fået forklaring på, hvorfor man ikke går over til en forenkling, så vi kunne få en ordening at operere med, hvor der kun bliver tale om børnetilskud. Det har jeg ikke fået nogen forklaring på; jeg håber, jeg får den.

Dernæst gjorde jeg nogle bemærkninger om ikke-forsørgeres beskatning, og jeg gav udtryk for, at det var så meget mere nødvendigt at være opmærksom på ikke-forsørgerne, fordi der til denne gruppe er blevet overført en gruppe medborgere, som tidligere skattemæssigt blev betragtet som forsørgere. Jeg havde ikke dengang selve lovens ordlyd ved hånden; nu har jeg den, og jeg skal tillade mig at citere af den for derigennem at understrege nødvendigheden af, at man er opmærksom på denne gruppe. Der står i ligningsloven i § 7, stk. 4 — det er i § 25 i den egentlige lov: „... skattepligtige, der bortset fra størrelsen af deres skattepligtige indkomst opfylder betingelserne for at opnå nedslag i skatteansættelsen i medfør af bestemmelsen i § 22.“ § 22 er jo den paragraf, der indeholder hjemmel for at give nedslag, og det er altså kun de grupper, der kommer ind herunder, som får denne bedre stilling skattemæssigt set. Men det medfører en urimelighed, at f. eks. enker, der ikke kan få pension i henhold til loven, ikke bliver betragtet som forsørgere. De behøver ikke økonomisk at være særdeles velstillede, de kan bare have været så uheldige, at ægteskabet ikke har varet tilstrækkelig længe, eller at de ikke har opnået den alder, som fordres i loven, og egentlig trænger de lige så vel til at blive betragtet som forsørgere, når de opretholder husholdning og bolig på samme måde, som de gjorde, da de havde ægtefælle.